

„Azt kérdezem magamtól, vajon boldog leszek-e valaha, vagy egész életemben a túlélésért küzdök majd, bár mesésen alakul ez a túlélés, panaszra semmi okom. Inkább várnám a legrosszabbat, hogy végül mégis a jobb jusson. Őszintén szólva, kilenc éven át azt gondoltam, hogy ő lesz a társam, aztán rájöttem... Hogy lehet egy ember ennyire kétszínű?... Nem, elegendem van ebből az egyszer fent - egyszer lent életből. Az ördögbe vele! Igen ám, de mi lesz éjszaka? Mi történik akkor, amikor magadra zárod a hálószobaajtót, és teljesen egyedül maradsz...?”

Ezek a nagy *Maria Callas* szavai, aki először és utoljára nyílt meg egy újságíró barátja, a zenekritikus John Ardoin előtt. Ez 1968-ban történt, mikor a híres szopránénekesnő, tehetetlenül szemlélte hogyan ér véget világra szóló románc a Arisztotelész Onassisszal, azzal a férfivel, aki egész élete során egyetlen igaz szerelme volt. Alig néhány nappal korábban még a görög hajózási vállalkozóba karolva sétálgatott a férfi tulajdonában levő Skorpions szigetén, majd pedig szomorúan és keserű szívvel nézte végig, hogyan tárgyal szeretője a Jackie Kennedyyel, az Egyesült Államok elnökének özvegyével kötendő házasságáról.

A 20. századi opera legfényesebb csillaga, Maria Callas története olyan tragikus és szenvedélyektől izzó történet, mint azoké a hősnőké, akiknek szerepét a diva eljátszotta a világ legrangosabb operaszínpadain. Nála - aki saját bőrén tapasztalta a féltékenységet, az eltaszítást, a heves szerelmet, a bűntudatot és az elhagyatottságot - jobban senki sem volt képes átérezni Norma, Lucia vagy Violetta helyzetét, amelyet oly drámai

Mivel attól tartott, hogy az újságírók a múltjában szeretnének majd vájkálni, kitalált magának egy sohasem létezett, idilli gyermekkort. A francia *haute couture* leendő, vitathatatlan királynőjének nem lett volna a legjobb ajánlólevél egy megesett leányanya és egy vándorárus apa. Coco Chanel mindenkit furfangosan félrevezetett, aki megpróbált életének első évei után nyomozni; szerette önkényesen elferdíteni a dátumokat, a helyszíneket és az eseményeket. Sosem írta meg visszaemlékezéseit, pedig nagy vihart kavart volna, hátrahagyott azonban egy frappáns mondatokból és gondolatokból álló feljegyzést, amelyből jól látható józan gondolkodásmódja és korát megelőző személyisége.

Különös, hogy a glamour megalkotója valójában egy egyszerű származású lány, aki árvaházban nevelkedett, és az apácák tanították meg varrni. De Coco nem ezt az utat járta volna be, ha másmilyen lett volna a gyerekkora. Lázadó hajlama és különös bosszúvágya formálta valódi személyiségét. A *mademoiselle* kénye-kedve szerint megszabadult megalázó múltjától; azoktól az előkelő származású, gőgös dámáktól, akik fiatal korában lenézték őt. Mindegyiküket feketebe öltöztette, és hamis ékszerekkel aggatta teli őket, megvetette a cobolybundát, amit bélésként használt esőkabátjaikhoz, és divatba hozta a kötöttárut. „Megengedhettem magamnak a luxust, hogy szegénynek láttatom az arisztokratákat és a multimilliomosokat” – közölte a tőle megszokott iróniával.

Coco harcós alkat volt, egy magányos hosszútávfutó, akinek kaméleonként kellett alkalmazkodnia az élet diktálta körülményekhez, és büsz-

Wallis Simpson akkor vált igazi legendává, amikor szeretője, VIII. Edward király lemondott érte a trónról. Egy olyan birodalom trónjáról, amely egészen Indiáig terjedt. Az amerikai sajtó és még Winston Churchill, a miniszterelnök is „a század románcá”-nak titulálta a történetet. A szenzáció csak idővel esengett le. A romantikus történet, amelyben a déleceg, elbűvölő király lemond az angol trónról egy egyszerű származású, elvált amerikai nő miatt, valódi tündérmesének tűnt. Éveken keresztül magazinok címlapján szerepelt, az olvasók pedig nyomon követték a király hosszas, kényszerű száműzetését, és közben azt várták, hogy egy szép napon majd megbocsát neki a brit királyi család, és visszatérhet a palotába. Nem így történt. Legalábbis életükben. De Edward herceg esőkönyösségének köszönhetően haláluk után egy sírhant alatt nyugszanak a Frogmore mauzóleumban. Ez lett a huszadik század egyik legutáltabb asszonyának kiváltsága, az angolok viszont az ország minden nyomorúságát az ő nyakába varrták.

Gonosz, alattomos, jöttment, kémkedő, kiesapongó, extravagáns, nagyvilági, léha, vasaltatja a pénzt, mert szereti, ha ropog. Példának okáért ilyen és ehhez hasonló jelzőkkel illették az amerikai dámát, aki két válással a háta mögött sosem gondolta volna, hogy házasságot köt VIII. Edwarddal. De az élet tele van meglepetésekkel! A pletykák szerint, amikor cannes-i rejtkehelyén hallotta a király lemondó beszédét, jópár vázát földhöz vágott dühében, zokogásban tört ki és felkiáltott: „Hogy tehetted ezt velem?” Wallis tudta, milyen a nélkülözés, hiszen egy gazdag